

ΕΤΟΣ Α. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 24

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ | ΜΑΡΤΙΟΥ

Τοῖς κκ. Συνδρομηταῖς.

Διανύσαντες σήμερον τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἡμετέρου περιοδικῆ καὶ εἰσερχόμενοι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους· εἰς τὸ δευτέρον, καθῆκον ἀπαραίτητον ἡγούμεθα ν' ἀπονεύωμεν δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν τοῖς τε πνευματικῶς καὶ τοῖς ὕλικῶς ὑποστηρίξαντι ἡμᾶς.

Καίπερ πολλὰς ὑποστάντες δαπάνας καὶ ἀτρυτὸς καταβαλόντες μόχθους κατὰ τὸ πρῶτον τοῦτο ἔτος πρὸς διάδοσιν καὶ εὐπρόσωπον παρουσίᾳσιν τοῦ ἀρτιγενοῦς ἡμῶν περιοδικῆ, οὐδέμιας δ' ὕλικῆς ὠφελείας καρπωθέντες, οὐχ ἤτιον ὅμως μηδὲ ὡς ἀπεθαρρύνθημεν, ἀλλὰ τολμηρῶς προέβημεν εἰς τὴν τακτικὴν αὐτοῦ ἐκδοσιν, ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὰ τῶν προγόνων σοφὰ παραγγέλματα: «Πᾶσα ἀρχὴ δύσκολος» καὶ «Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται».

Πεπείσμεθα δ' ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀξιότιμοι συνδρομηταί, οἱ πολλαχῶς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡμᾶς ὑποστηρίξαντες, οὐδαμῶς λήφονται ἐν ὄψει τὸ γλίσχρον τῆς συνδρομῆς, ἀπέναντι τῶν τοσοῦτων κόπων καὶ μόχθων, ὡς καὶ τῆς παρεχο-

μένης αὐτοῖς ἐκλεκτῆς καὶ τερπνῆς ὕλης, ἀλλὰ θέλουσιν ἐξακολουθήσει ὑποστηρίζοντες ἡμᾶς, καὶ δὲν θέλουσιν ἐγκαταλίπει κατὰ τὸ ἀρξόμενον δευτέρον ἔτος τῆς ἐκδόσεως, ἀνευ τῆς δι' αὐτοὺς μὲν ἀσημάντου, δι' ἡμᾶς ὅμως λίαν πολυτίμου ἠθικῆς τε καὶ ὕλικῆς συνδρομῆς των.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι ἐπιτευξόμεθα τοῦ ποθομένου, τοῦτέστι τῆς ὅσον ἔνεστι βελτιώσεως αὐτοῦ ὑπὸ πίσεως τὰς ἐπόψεις, ἅτε ἔχοντες ἐξησφαλισμένην ὑπὲρ ἡμῶν τὴν τιμαλφῆ συνεργασίαν ὁμάδος λογίων καὶ περὶ τὸ δημοσιογραφεῖν ἐξησχημένω, καλῶν ἐνταυθα τε καὶ ἀλλαχοῦ, οἵτινες πάνυ εὐγενῶς συνειοργάσθησαν καὶ συνεργασθήσονται πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ πρὸ ἡμῶν ἀστεμφῶς ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Περαίνοντες τὰ βραχέα ταῦτα, βέβαιοι ἔσμεν ὅτι οἱ ἀξιότιμοι ἡμῶν συνδρομηταί θέλουσι καὶ εἰς τὸ μέλλον ὑποστηρίξει ἡμᾶς ἐν τῇ ἀκανθώδει πορείᾳ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ περιοδικῆ ἡμῶν τούτου.

Ὁ Ἐκδότης.

ΛΟΥΙΣ ΝΟΥΜ.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

— Ὅσο γιὰ τοῦτο νὰ ἦσθε ἥσυχος, εἶπε φωνή τις, ἣτις ἦν ἡ τοῦ ζουάβου, ἐγὼ ἐφρόντισα, καὶ ἔχομεν νὰ περᾶσωμεν καλὰ ἀπὸ διπλῆ μερίδα καθένας γιὰ δεκαπέντε μέραις. Νάτα δὲ, νὰ καὶ ἓνα κύμα.

Τῷ ὄντι μέγα κύμα ἤρχετο.

— Σ' τὰ σχοινιά! ἐρώτησεν ὁ ζουάβος.

Εἶχον προσδέσει σχοινία πολλὰ ἐπὶ τῶν ὀπιῶν ἕκαστος ἡδύνατο νὰ στηρίξηται· ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκράτουν οὕτῃ.

Ἡ δόνησις ὑπῆρξε φοβερά. Ποσότης μεγάλη ὕδατος διήλθε τοῦ καταστρώματος ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς τὴν πρῶραν.

— Ἄ! νὰ καὶ ἓνα μπάγνιο χάρισμα! εἶπεν εἰς στρατιώτης· ἐγίναμε δὲ τώρα σωσταῖς πάπιες.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ ζουάβος, προτιμοῦσα νὰ ἦμουν πάπια... περασμένη στὸ ἄλλο μέρος τοῦ νεροῦ, ἀλλὰ τὴν ἐκλογὴν δὲν τὴν ἔχομε. Τοὺς λόγους τούτους παρηκολούθησαν γέλωτές τινες.

Ἐν τούτοις ὁ θόρυβος τῶν προσευχῶν καὶ τῶν λυγμῶν ἐπεκράτησε τῆς διαμαρτυρήσεως ταύτης κατὰ τοῦ θανάτου.

Τὸ πλοῖον εἶχεν ἀνυψωθῆ καὶ ἔπλεε μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ.

— Ἀκόμη ἔνα εἶπε φωνή τις.

Ἦτο ὁ ζουάβος, ὅστις προειδοποιεῖ.

Δεύτερον κύμα διήλθε τὸ πλοῖον, ὅπερ διὰ τῆς φοβερᾶς αὐτοῦ ὀρμῆς συμπαρέσυρε δύο γυναῖκας καὶ ἓνα ἄνδρα.

Ἡ Λίτσα θ' ἀπώλλυτο ἄνευ τοῦ ζουάβου.

Οὗτος ἤρπασεν αὐτὴν ἑξὶ τῆς μιᾶς χειρὸς του ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐστήριξεν ἑαυτὸν, καθ' ἣν στιγμήν διήρχετο αὕτη ἐνώπιόν του συρομένη ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἡ δυστυχὴς ἤρπασε τὸν τράχηλον τοῦ σωτηρὸς τῆς, ὅστις περιεπτύχθη αὐτὴν μετὰ κωμικῆς παραφορᾶς.

— Εἶδες, τῇ εἶπεν, αὐτό; σὺ μοῦ ἔδωσες σήμερον ἓνα μπάτσο, καὶ ὁμῶς ἐγὼ διὰ νὰ σὲ ἐκδικηθῶ σοῦ γλυτώνω τὴν ζωὴν.

Ἐν τούτοις ἡ θέσις ἐδεινοῦτο.

Ἡ πυρκαϊὰ ἐλάμβανε φοβερὰς διαστάσεις.

Ἐκλήθησαν οἱ διαμένοντες εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἐπιβάται (ἐν οἷς δ μαρκίων καὶ ἡ μαρκησία), καὶ ὁ πλοίαρχος προέβαινεν εἰς τὴν ἐπιβίβασιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς σχεδίας.

Κατήλθον ἐν πρώτοις ναῦταί τινες, κατόπιν τὰ παιδία.

Ἡ μεταφορὰ αὕτη ἐξετελεῖτο μετὰ πολλῆς δυσχερείας, καθ' ἑκάστην δὲ στιγμήν ἔπρεπε νὰ διακόπτεται ὅπως παρέλθῃ τὸ κύμα.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἀγωνίας. ὁ κ. δὲ Νουμέξ ἐνεφανίσθη τεταραγμένος, καὶ, πλησιᾶσας τὸν πλοίαρχον, εἶπε,

— Κύριε, σὰς ἐξορκίζω, βοηθήσατέ με εἰς τὰς ἐρεῦνας μου.

— Τί τρέχει λοιπόν;

— Ἡ σύζυγός μου ἐγένετο ἄφαντος.

— Ποῦ ἦτον ἡ μαρκησία;

— Ἐν τῷ κοιτῶνί τῆς.

— Ὑποπλοίαρχε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, βοηθήσατε τὸν κ. δὲ Νουμέξ.

— Ἐλθετε, κύριε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός.

Κατέβησαν, ἐξήτασαν τὴν αἵθουσαν, τοὺς κοιτῶνας, τὰς γωνίας... Μετὰ λεπτομερῆ δ' ἐρευνᾶν, ὁ ὑποπλοίαρχος ἐσταμάτησεν ἀπελπισθείς.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ, δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω τί συμβαίνει, ἐὰν ἡ μαρκησία δὲν ἐγκατέλειψε τὸν κοιτῶνά τῆς.

— Εἶμαι βέβαιος, κύριε, ὅτι αὕτη δὲν ἐταράχθη τῆς θέσεώς τῆς.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσθε πλησίον αὐτῆς;

— Κύριε, ἐκατήμην ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος, ἀναμένων νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ ἔτοιμος νὰ τὴν προειδοποιήσω περὶ τοῦ κινδύνου.

— Εἶσθε βέβαιος περὶ ὧσων λέγετε;

— Βεβαιότατος.

Μετὰ τινα δὲ σκέψιν, ὁ μαρκίων εἶπεν·

— Ἄ! τώρα ἐνθυμοῦμαι· πρὸ ὀκτα λεπτῶν τῆς ὥρας μόλις κατὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην δόνη-

Κατόπιν δὲ μετὰ λυγμῶν ἔλεγεν:

— Ἀφήσατε, κύριε, ἀφήσατε ν' ἀποθάνῃ ὁ ἔσχατος τῶν Νουμέξ! Τὸ ὄνομά μου ἀποθνήσκει ἐκ σφάλματός μου.

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἔλαβεν ἐνεργητικὴν ἀπόφασιν, ἀρπάσας δὲ τὸν γέροντα εὐγενῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἔφερε μετ' αὐτοῦ.

Μόλις ἦτο καιρός.

Κατέβησαν τὸν κύριον Δὲ Νουμέξ ἐν τῇ σχεδίᾳ, κατόπιν οἱ δύο ἀξιωματικοί· τὸν ἠκολούθησαν.

Τὸ πλοῖον ἐγκατελείφθη.

Ἄλλ' ἐν τῇ σχεδίᾳ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἀλόκοτον ἐπεισόδιον κατέβληψε τοὺς θεατὰς τοῦ δράματος.

Ὁ μαρκίων καθήμενος, ἐφαίνετο ἥσυχος καὶ ἐθεᾶτο τὰ κύματα· ὅτε αἴφνης ἠγέρθη, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονάς του πρὸς τὴν θάλασσαν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ κράξῃ τινὰ, καὶ ἀνέκραξε μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς:

— Μαρία, πτωχὴ μου μικρὰ Μαρία!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ὑπῆρξε τοσοῦτον σπαρακτικὸς, ὥστε πάντες, παρὰ τὸ σοβαρὸν τῶν περιστάσεων, συνεκινήθησαν.

Αἴφνης ὁ γέρον ἐστράφη.

— Ὑγιαίνειτε σεῖς οἱ ἄλλοι! εἶπεν οὗτος. Δὲν ὑπάρχει πλέον Νουμέξ εἰς τὸν κόσμον.

Καὶ ἐροίθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἥς τὰ κύματα κατεκάλυψαν αὐτόν...

XXV

Ἡ σχεδία.

Ὁ θάνατος οὗτος προὔξηνσε θλιβεράν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρισταμένους.

— Γέρο ξεκουτιάρ! εἶπεν ὁ ζουάβος σπογγίζων ἐν δάκρυ. Μ' ἔκανε νὰ κλάψω σὰν σκύλος.

Καὶ στραφείς πρὸς τὴν Λίτσαν.

— Ὁ ἀφέντης σου ἦταν πρώτης τάξεως ζουφλὸς, κόρη μου, εἶπεν οὗτος· δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς τόσο πολὺ!

Ἡ Λίτσα δὲν ἐνόει σχεδὸν καλῶς τί συνέβαιεν· ἐθρήνει τὴν κυρίαν τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε

σιν, ἣτις μᾶς ἀνέτρεψεν, ἔπεσον χαμαὶ καὶ ἠσθάνθη ἑμαυτὸν ταφέντα ὑπὸ σωρείαν προσκεφαλαίων· κατόπιν τέλος ἀνηγέρθη.

— Ἄ! ἰδοὺ λοιπόν.

— Ἄλλ' ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἦτο κλειστή.

— Κατὰ τὰς δονήσεις ταύτας ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ κλείεται πάλιν ἀφ' ἑαυτῆς.

— Καὶ τί σκέπτεσθε; ..

— Ὅτι ἡ μαρκησία ἀφυπνισθεῖσα ἐροίθη εἰς τὰ ἔξω, ὅτι τὸ κύμα παρέσυρεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅτι ἀπωλέσθη· ἔλθετε, ἔλθετε, κύριε, μᾶς καλοῦσιν.

— Πηγαίνετε, ἐγὼ μένω, ἀπήντησεν ὁ μαρκίων.

— Τὸ πλοῖον καταποντίζεται.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον· θέλω ν' ἀποθάνω.

— Τοῦτο εἶναι ἀφροσύνη.

— Ὅχι, εἶναι συνετόν.

Δύο παχέα δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρεῶν τοῦ γέροντος, δάκρυα δυνάμενα τοὺς πάντας νὰ συγκινήσωσιν.

— Ἐὰν ἐγνώριζετε πόσον τὴν ἠγάπων, εἶπεν οὗτος.

— Τὸ πιστεύω, ἀλλ' ἄς ἀνέλθωμεν.

— ὦ! κύριε! ἦτο δι' ἐμὲ θυγάτηρ· καλὴ, γλυκεῖα, ἐρώσα, εὐγνώμων διὰ τὰς περιποιήσεις μου

— Ἄ! κύριε, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος, ὅπως μοὶ διηγήσῃτε ταῦτα.

— Φύγετε!

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐψιθύρισεν:

— Εἶναι παράφρων!

— Ἐκ τῆς θλίψεως, ναί. Ὁ Ραοὺλ τὴν κατέβληξε, θὰ μᾶς συνήντα οὗτος εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐκείνη τὸν ἐλάτρευεν.

Ἐπειτα μετὰ φωνῆς θλιβερωτάτης εἶπε:

— Θὰ εἶχον ἐξ αὐτῆς τέκνον ὠραιότατον!

Ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἀμφέβαλλε πλέον.

— Ὁ φόβος τὸν κάμνει νὰ παραληρῇ, ἐσκέφθη οὗτος.

Ὁ γέρον μαρκίων ἔλαβεν αὐτὸν αἴφνης ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Τί κάμνετε αὐτοῦ; ἠρώτησεν οὗτος. Ἡ ἀπόπειρά σας εἶναι ἀνόητος, ἀναχωρήσατε.

διατί ὁ μαρκίων ἠτύκτονῃσε, διότι, κατ' αὐτὴν οὗτος οὐδεμίαν εἶχεν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν σύζυγόν του.

- Ὁ κύριος δὲν ἠγάπα τὴν κυρίαν, εἶπεν.
- Αἶ! εἶπεν ὁ ζουάθος.
- Ποτὲ δὲν τὴν ἐνηγκαλίσθη.
- Μπα!
- Τὴν περιεφρόνει.
- Τί κάθεται καὶ ψάλλεις αὐτοῦ;
- Εἶχον δύο κλίνας!
- Πῶς! ἀλήθεια!
- Ἡ κυρία μου ἠγάπα τὸν κ. Γεώργιον.
- Ἐνα ἐραστήν!
- Ὁ κύριος τὸ ἐγνώριζε.
- Καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε;
- Ὅχι, ἦτον εὐχαριστημένος, πολὺ εὐχαριστημένος.

Ὁ ζουάθος ὕψωσε τὸν πῖλόν του εἰς τὸν αἶρα.

— Ζήτω ὁ θάνατος, εἶπεν· αὐτὸς ἦτον ἕνας μεγάλος...

- Εἶτα δὲ ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Λίζαν,
- Λίζα, εἶπε, σὺ δὲν ἔχεις πλέον ἀφθνήτην
- Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Λίζα.
- Δόσε μου τὸ χέρι σου.
- Νά το.
- Κύτταξέ με· με' ἔβρισκεις ὠραῖον;
- Πολὺ ὠραῖον.
- Ὁ λόγος σου μ' εὐφραίνει, ἀγκάλιασε τὸν νικητὴν σου, κόρη μου, καὶ ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ.
- Ἄκουω.
- Σὲ παντρεύομαι ἂν θέλῃς.
- ὦ, ναί, τὸ θέλω πολὺ.
- Εἶμαι ἀντικαταστάτης μὲ δύο χιλιάδες φράγκα· ὅταν φθάσω εἰς τὸ Ὄραν θὰ πάγω νὰ εὕρω τὸν συνταγματάρχην· θὰ τὰ καταφέρωμεν· δὲν εἶνε ἔτσι;
- Μάλιστα, κύριε.
- Λέγε με, ἀκριβέ μου, τοῦτο μ' ἐρέσῃ καλλίτερα.
- Ἀκριβέ μου.
- Καλὸ λοιπὸν, ἐγὼ σὲ πέρνω γυναῖκα.
- Εἶμαι εὐχαριστημένη.

— Λοιπὸν χοροὺς, χαραῖς! φέρετε τὰ σημάγματα!

Ἡ σκηνὴ αὕτη, ἣτις ἦν εἰλικρινεστάτη, διεσκέδασεν οὐκ ὀλίγον τοὺς λοιποὺς, οἷς φροβερὰν εἶχεν ἀφήσει ἐντύπωσιν ὁ θάνατος τοῦ μαρκίωνος.

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται ἐθαύμαζον τὴν φαιδρότητα ταύτην, ἣς τὴν διάχυσιν οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀναγκαιώσῃ.

Ἡ σχεδιά διφκεῖτο καλῶς, καὶ ἡ τρικυμία ἤρξατο κατευναζομένη.

Τὸ ἀτμόπλοιο βαθημὸν ἐχάνατο· ὁ ὀρίζων ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἐφωτίζετο ἐκ τῆς λάμπειως, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μεγάλη φλόξ ὑψώθη πρὸς τὸν οὐρανόν, μεθ' ἧς ἐπῆλθεν ἡ σκοτία.

Τὸ ἀτμόπλοιο εἶχε βυθισθῆ.

XXVI

Ἐκεῖνος καὶ ἐκεῖνη.

Οἱ ἐν τῇ σχεδίᾳ δὲν ἀμφέβαλλον σχεδὸν περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου συμβάντων.

Ὁ Ραούλ ἦν βεβαίως μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν. Ὅτε τὸ πῦρ εἶχεν ἐκδηλωθῆ, οὗτος κατήλθεν ἐν τῷ βυθῷ τοῦ πλοίου καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς ὥρας σχεδόν· οὐδεὶς δ' ἠσχολήθη περὶ αὐτοῦ ἕνεκεν τῆς γενικῆς ταραχῆς.

Ὅτε ἡ τρικυμία ἔλαβε τὴν ἰσχυροτέραν ἐπιτασιν, ὑπεισῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ μετημφισμένως εἰς αὐτήν.

Ὁ μαρκίων δὲν ἐπέστησεν ἐπ' αὐτὸν τὴν προσοχὴν, ἐκλαβὼν αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον τοῦ πλοίου.

Ὁ Ραούλ, μὴ βλέπων τὴν μαρκισίαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἦν πεπεισμένος ὅτι αὕτη ἐκοιμάτο ἐν τῷ κοιτῶνί της· προπαροεσκεύασε προσκεφάλαια καὶ ὅτε ἡ στιγμὴ ἐφάνη αὐτῷ κατάλληλος, ἐπωφεληθεὶς ἰσχυρᾶς δονήσεως, κατεκάλυψε δι' αὐτῶν τὸν μαρκίωνα, καὶ ὀρμήσας ἐν τῷ κοιτῶνι, ἤρπασε τὴν μαρκισίαν εἰς τοὺς βραχιόνάς του, ἔρριπεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς βαρὺ κάλυμμα, καὶ ἔφυγε μετ' αὐτῆς.

Φθὰς δὲ εἰς τὸν βυθὸν τοῦ πλοίου, ἀφῆρεσε

τὸ κάλυμμα καὶ ἀνέπνευσεν αὕτη ἐλευθέρως.

— Βοήθεια! ἔκραξεν ἡ μαρκισία

Ἄλλ' ἡ φωνὴ της δὲν ἠδύνατο νὰκουσθῆ.

— Μαρία, εἶπεν ὁ Ραούλ, σιωπήσατε καὶ περιμείνατε· θέλω νὰ σᾶς σώσω καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον πρὸς ὑμᾶς.

— Πῶς! Ραούλ, σεῖς εἰσθε;

— Ναί, ἐγὼ, ὅστις ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν.

— Τί τρέχει λοιπόν;

— Τὸ πλοῖον καίεται.

— Μέγιστε Θεέ!

— Θὰ βυθισθῆ ἐντὸς ὥρων καὶ ὑπόσχομαι νὰ σᾶς σώσω.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Σᾶς εἶναι ἀδιάφορον, ἄφετέ με νὰ ἐνεργήσω ὡς θέλω.

— Ραούλ, ἔχω πίστιν εἰς σᾶς.

— Καὶ ὁ κ. Δὲ Νουμέξ; ἠρώτησεν αὕτη.

— Ἄ! φιλιτάτη μου, ὁ δυστυχής!

— Τί συνέβη αὐτῷ;

— Ἀπέθανεν.

Ἡ μαρκισία ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Πτωχέ μου φίλε! ἔκραξεν αὕτη.

— Λυπούμαι ὅσον καὶ ὑμεῖς.

— ὦ! Ραούλ! τί εἶπατε;

— Ὅτι τὸν εἶχον ἐκτιμῆσει.

— Ἦτο τόσῳ καλός!

— Ἀληθῆς εὐγενής.

— Πλήρως ἀφοσιώσεως πρὸς ἐμέ.

— Καὶ καλὸς κύριος εἰς ὅλα.

— Πῶς ἐπῆλθε τὸ δυστύχημα τοῦτο;

— Ἰσθός τις πίπτων τὸν ἐκτύπησεν.

— Ἰσως εἶναι μόνον πληγωμένος.

— Φεῦ! ὄχι.

— Εἶσθε βέβαιοι;

— Εἶχε τὴν κεφαλὴν συντεθλασμένην.

Ἡ μαρκισία ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νέου ἀνδρὸς καὶ ἐκλαυσεν.

Οὗτος ἐψευδετο. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ πράξῃ, ὡς θὰ ἴδωμεν κατόπιν.

Ὁ χρόνος παρήρχετο μετὰ μεγάλης ταχύτητος, ἐνῶ ὁ Ραούλ ἠσχολεῖτο εἰς παρασκευάς τινας, ἐκεῖνη τὸν ἐβοήθει τὸ κατὰ δύναμιν·

ἠτοίμασε δὲ δύο βαρέλια, ὧν ἀπῆρεσε τοὺς πυθμένας.

— Τί θὰ κάμωμεν λοιπὸν; ἠρώτησεν αὕτη.

— Δύο ρυσιναυαγούς! εἶπεν οὗτος.

— Ἄλλ' ἀκούετε;

— Ναί, βεβαίως, καὶ σπεύδω.

Ὁ κρότος καὶ ὁ μηρυμὸς τοῦ πυρὸς ἐμιγνύετο μετὰ τῶν στεναγμῶν τοῦ πλοίου, ὑποτρύζοντος ὑπὸ τὰ κύματα, ἅτινα ἐβρυχώντο μανιωδῶς.

— Ὁ Ραούλ ἠνοιξε δύο σάκκους πεπιστωμένους καὶ περιέφραξε δι' αὐτῶν τὸ ἐμβαδὸν τῶν βαρελίων.

Τούτου δὲ γενομένου, ἐπίσσωσε καλῶς αὐτὰ πανταχόθεν.

— Καὶ αὐτὰ θὰ μᾶς σώσωσιν; ἠρώτησεν ἡ μαρκισία

— Κάλλιον μιᾶς λέμβου.

Ὁ Ραούλ ἔφερε μετ' αὐτοῦ ἄρτον, δίσπρα, οἶνον, ὕδωρ, κρέας κλπ. καὶ ἔθεσεν αὐτὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ βαρελίου.

— Τοῦτο θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀντίρροπον, ὅπερ θὰ κρατῆ αὐτὰ ὄρθια, εἶπε, καὶ ὑμεῖς θὰ προσέχητε εἰς τοῦτο.

— Θὰ εἰσέλθωμεν λοιπὸν ἐδῶ μέσα;

— Ναί.

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Κατασκευάζουσι σχεδιάν.

— Διατί δὲν λαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς; θέσιν ἐν αὐτῇ;

Ὁ Ραούλ παρετήρησε θλιβερῶς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Πιστεύετε λοιπὸν, Μαρία, ἠρώτησεν οὗτος, ὅτι δὲν πράττω τὸ καλλίτερον.

— ὦ! ναί, ἀπήντησεν αὕτη.

Καὶ τῷ προσέφερε, πάντοτε ὡς μαρκισία, τὴν χειρὰ της ὅπως τὴν ἀσπασθῆ.

Αἰφνης ἤχος κώδωνος ἠκούσθη.

— Ἀναχωροῦσιν, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Ὁ κώδων οὗτος προσκαλεῖ τοὺς ἐπιβάτας, οἵτινες μένουσιν εἰς τοὺς κοιτῶνάς των.

— Καὶ ἡμεῖς μένομεν μόνοι;

— Ἐντελῶς μόνοι.

Ἡ μαρκισία ἐβρίγησεν.

Ὁ Ραούλ κατέλιπεν αὐτὴν κάτω ἐθεθαίωθη ὅτι τὸ κατάστροφωμα ἐξεκινώθη καὶ ὑπέστρεψε νὰ παραλάβῃ αὐτήν.

Κατέβη καὶ αὖθις, καὶ μετακομίσας τὰ βαρελῖα τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐκάθησεν ἡσύχως.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν, εἶπεν.

Εἰς τὴν μαρκτησίαν ἐφάνη τὸ ἦθος αὐτοῦ ἀλόκοτον.

— Σεῖς μοὶ προξενεῖτε φόβον, εἶπεν αὐτῇ.

Ὁ Ραούλ, τῷ ὄντι, εἶχε τὸ πρόσωπον λίαν γαλήνιον ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ.

Ὁλεθρία ἰδέα διήλθε τοῦ πνεύματος τῆς νεαρᾶς γυνακὸς ὑπέλαθεν ὅτι οἱ παρασκευασθέντες ρυσιναυχοὶ δὲν ἤσαν προωρισμένοι ἢ ἵνα πείσωσιν αὐτὴν νὰ προτιμήσῃ αὐτούς, καὶ ἐπίστευσεν ὅτι ὁ Ραούλ εἶχε συλλάβει φοβερὰν ἀπόφασιν.

(ἀκολουθεῖ.)

D. W. BOISSEBOEV

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Προϋτίθετο νὰ σᾶς δηλητηριάσῃ, εἶπεν ὁ Διαμαντῆς. Ἡ κόνις αὕτη εἶναι ἀρσενίκιον. Ἐνόησεν ὅτι τὴν εἶδον... ὅτι θὰ τὴν κατήγγελλον... καὶ ὅπως ἀποφύγῃ τὴν προσήκουσαν αὐτῇ τιμωρίαν, ἔπιε τὸ δι' ὑμᾶς προωρισμένον δηλητήριο.

— Ἄδυνατὸ νὰ πιστεύσω ἐπὶ τοσαύτην τὸλμην, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἐσεελάν.

— Ἐγὼ ὅμως οὐδαμῶς ἀμφιβάλλω, καθότι γινώσκω τοὺς μαύρους. Εἶδόν τινος ν' ἀποπνίγωνται καταπίνοντες τὴν ἰδίαν γλώσσάν των, ἵνα ἐκδικηθῶσι τὸν κύριόν των, καὶ ἄλλους γενναίως ὑφισταμένους τὴν θάνατον ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἡ γυνὴ αὕτη θὰ ὑπῆρξεν ἄλλοτε δούλη τοῦ

Φρεδόκ, ὅστις ἀπλῶς θὰ τῇ εἶπεν ὅτι ἤρχετο τὸν θάνατόν σας. Τὴν τοιαύτην δ' εὐχὴν ἐκλαβοῦσα ὡς διαταγὴν, ἀπεπειρήθη νὰ σᾶς φρονέσῃ.

— Ναί... ἴσως... Ὁ Φρεδόκ ὄντως θὰ εὐχῆται τὸν θάνατόν μου...

— Ὅστις θ' ἀπήλλαττεν αὐτὸν τοῦ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του... Τὸν καταζητεῖτε ὅπως τὸν ἐξαναγκάσῃτε νὰ μονομαχήσῃ... αὐτὸς δὲ γινώσκων τὸ τοιοῦτο...

— Ἀπατάσθε, φίλε μου, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μίαν μόνην εἶχε νὰ ἐκφέρῃ λέξιν ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν ἀποποίησιν τοῦ νὰ μοὶ παράσχῃ ἱκανοποίησιν. Ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι θυγάτηρ του.

— Πῶς; Τίνα μῦθον μοὶ διηγεῖσθε;

— Ἐπαναλαμβάνω ὑμῖν ὅ,τι ἡ ἀπεσταλμένη αὐτοῦ πρό τινας μοὶ ἀνεκοίνωσε. Δὲν ἔσχον μὲν τὸν καιρὸν νὰ τῇ ζητήσω ἐξηγήσεις, ἀλλὰ μοὶ ᾤμισεν ὅτι ὁ κ. Μωγάρ, ὁ ἀπαγαγὼν τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον τοῦ Φρεδόκ, ἀντικατέστησε διὰ τῆς θυγατρὸς τούτου τὴν θανούσαν ἰδικήν του...

— Ἐκεῖ πέραν... εἰς τὴν Λουιζιάνην;

— Πιθανόν. Εἶναι δ' ἀληθὲς ἐγκλημα τὸ παρά τοῦ κ. Μωγάρ διαπραχθέν... ἐγκλημα, ὑπὲρ οὗ ἀδρῶς ἐξέτισε, καὶ δι' ὅπερ καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀδρῶς ἐπλήρωσα, ἐγὼ ὁ πάντῃ ἐκ τούτου τῆς κλοπῆς, ἐφ' ἣ κατηγορήθη. Ὁ Φρεδόκ, ὅπως ἐκδικηθῆ ἐπὶ τούτῳ, συνεσώρευσεν ἀτιμίας ἐπὶ ἀτιμιῶν. Ὅταν δ' ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἦν θυγάτηρ του, ἀπεφάτισε νὰ ἐξαγοράσῃ ταῦτα ἀπαλλάττων αὐτὴν ἐμοῦ, καθότι γινώσκει ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷ, ἀλλ' ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον. Ἐνεκὰ τούτου ἐφίεττι τὸν θάνατόν μου, καὶ εἰκάζω ὅτι, ἂν ἦν εἰς θέσιν νὰ κρατήσῃ τὸ ξίφος, οὐδεμίαν θὰ εὕρισκον δυσκολίαν νὰ τὸν φέρω ἐπὶ τοῦ πεδίου.

— Καὶ πιστεύετε εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην;

— Ἀγνοῶ ἂν ἦναι ἀληθὴς ἢ πλαστὴ. Κλίνω ὅμως νὰ πιστεύσω ὅτι εἶναι ἀληθὴς. Ἡ γυνὴ αὕτη εἰσῆλθεν εἰς λεπτομερείας, ἃς δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐφεύρῃ, καὶ ἄστυνας θὰ μοὶ ἦτο εὐκολον νὰ ἐξακριβώσω. Διαβεβαίω ὅτι

ἡ Μαγδαληνὴ συνήντησε τὸν Φρεδόκ μόλις προσφάτως, συνωδεύετο δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Μωγάρ. Ἐπερωτήσαντος δ' αὐτὴν τοῦ Φρεδόκ, οὐδὲν ἀπρηνήθη, κατὰ τὰ φαινόμενα. Ἄλλ' ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἀπλήρῃσα ἐκ τῆς ἐπιγενομένης μοι ὑπάρξεως. Μὲ βρῶναι αὕτη καὶ μ' ἀποθαρρύνει... φρονῶ δ' ὅτι προτιμότερον θὰ ἦ νὰ παύσω ἀντιπαλαίων κατὰ τῆς εἰμαρμένης μου. Ὁ κ. Μωγάρ, ὁ Φρεδόκ, ὁ συνταγματάρχης Σουκαρριέρ, ὁ κ. Βωτροῦ, πάντες εὔτοι μὲ μισοῦσι. Καὶ αὕτη ἡ Μαγδαληνὴ θὰ μὲ μισῇ ἐπίσης. Οὐδένα ἕτερον πλέον κέκτημαι φίλον ἐν τῷ κόσμῳ πλὴν ὑμῶν... Καὶ ὑμεῖς μέλλετε ν' ἀναχωρήσῃτε.

— Πῶς! θὰ τοῖς ἀφῆτε ἐλεύθερον τὸ στάδιον; Παρατιθεῖσθε τῆς συζύγου σας;

— Δὲν μοὶ συνεβουλεύσατε ὑμεῖς τοῦτο; Τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπελύθη, ἐκαθήμεθα ἐντὸς τοῦ παραδείσου σας καὶ ὑμεῖς μοὶ εἶπατε «Μιμήθητέ με καὶ λησμονήσατε τὴν ἄπιστον.» Ἐκτοτε δ' ἐκλινον ν' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν σας. Τὸ ἐνθυμεῖσθε;

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, ὡς ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης ὅτι ὁ ἀπεχθὴς ἐκεῖνος Φρεδόκ σᾶς ἀπέτρεψε τούτου.

— Εἶναι ἀληθές. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω εἰσέτι τοὺς σαρκασμοὺς καὶ τὰ ξηρὰ καὶ ἀπότομα ἀξιωματά του.

— Καὶ ὑμεῖς τὸν ἠκούσατε. Σᾶς παρώτρυνε νὰ ἐξασκήσῃτε τὸ δικαίωμά σας ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ αὐστηρότητι. Ἀπεφθέγγετο ὅτι ὁ οἰκτὸς ἐστὶν εὐχθῆς, καὶ ὅτι αἱ γυναῖκες ἐκλαμβάνουσι τὴν ἀγαθότητα ὡς ἀδυναμίαν. Παράφρων ὁ ὑπ' αὐτῶν κυριευόμενος, μείζων δὲ παράφρων ὁ συγχωρῶν αὐταῖς, ἀνέκραζεν. Ἐγὼ ὅμως συνεχώρησα, καὶ δὲν μεταμέλομαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συγχωρήσει.

— Νομίζετε λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν συνεχώρησα; Ἄ! μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι, ἂν ἐπανήρχετο πρὸς με, οὐδέποτε θὰ τὴν ὠνείδιζον διὰ τὸ παρελθόν.

— Ἀλλὰ δὲν ἀπεποιήθη νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ; — Ὅχι. Μοὶ ἐλάλησε περὶ τοῦ καθήκοντός της καὶ μοὶ ὑπεσχέθη ὑπακοήν. Θὰ ἐπροτίμων μᾶλλον ν' ἀντιστῇ, διότι ἡ τοιαύτη αὐτῆς ἀντίστα-

σις θὰ μοὶ παρεῖχε τὸ θάρρος ν' ἀπαιτήσω, νὰ διατάξω ὡς κύριος. Ἄλλ' ἀφοῦ ὑπετάγη, κατὰ τί τάχα θὰ τὴν ἐκθιάσω; Ὁ Φρεδόκ εἶχε τοὺς λόγους του ποροτρύνων με, καθότι ἐβούλετο νὰ ὑποστῇ αὕτη πᾶσαν δυνατὴν πάθησιν. Ἐγὼ ὅμως ὑπῆρξα ἤττον ἀπνήγης ἐκεῖνου, καὶ παρεχώρησα ἀναβολὴν. Πλὴν ἐν τίνι ἤδη διατελῶ καταστάσει; Εἰς τὸ ἔπακρον τῆς δυστυχίας. Μοὶ ἐλλείπουσιν αἱ δυνάμεις ὅπως ὑποστῶ τοσαύτους βασάνους, στεροῦμαι πλέον τῆς δεομένης πρὸς πάλιν ἐνεργητικότητος. Σκέψις τις μὲ ὑπεστήριζεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ταύτῃ ἀποπειρᾷ. Ἰλιπίζον δηλαδὴ νὰ τιμωρήσω τὸν ἄθλιον, τὸν παραγόντα τοσαῦτα δεινὰ ἐπ' αὐτῆς, ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ κόμητος Μωγάρ. Ἄναιροπόλου ὅτι θὰ κατάρθουν νὰ εἶπω τῇ Μαγδαληνῇ: Σ' ἐξεδικήθη. Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τυγχάνων πατὴρ της! Ἴδου ἐγὼ ὑποχρεωμένος νὰ σεβασθῶ τὸν δῆμιόν της! Τοῦτο εἶναι πολὺ, φίλε μου. Ὁμολογῶ ἑμαυτὸν ἠττημένον, καὶ ἀποχωρῶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

— Χωρὶς νὰ τὴν ἐπανίδητε; χωρὶς νὰ τῇ καταστήσῃτε γνωστὸν ὅτι θυσιάζεσθε;

— Ἄν τὴν ἐπανέβλεπον... δὲν θὰ ἤμην βέβαιος περὶ ἑμαυτοῦ, καθότι... τὴν ἀγαπῶ ὑπὲρ ποτε... Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὴν ἀγαπῶ, δὲν τὴν θέλω πλέον ἀκουσίως της.

— Ἡδύνασθε ν' ἀποπειραθῆτε τὴν ἀνάκτησιν τῆς καρδίας της, εἶπεν ὁ κ. Διαμαντῆς.

— Δὲν θὰ ἐπετύγχανον, ὑπετονθόρυσεν ὁ Ἐσεελάν πρὸς δὲ θὰ μοὶ ἦν λίαν ἀλγεινὴ ἡ τοιαύτη ἀπόπειρα. Ἀφοῦ καὶ ὁ κ. Μωγάρ βούλεται νὰ τὴν οδηγήσῃ εἰς Ἀμερικὴν, θὰ τὴν ἀφίσω ν' ἀπέλθῃ.

— Διατί τάχα δὲν ἀπέρχεσθε καὶ ὑμεῖς αὐτὸς;

— Μετ' αὐτῆς; Οὐδέποτε!

— Μετ' ἐμοῦ. Ἔρχετο σχεδὸν ἀποφασίσει τὸ τοιοῦτον, ὅτε ὁ Φρεδόκ ἐκεῖνος ἐπελθὼν σᾶς ἐξηρέθισε νὰ μὴ ἐνδώσῃτε. Τότε ἤμην καὶ ἐγὼ δυστυχὴς ὡς ὑμᾶς ἐμελλον δὲ νὰ ὑποβληθῶ εἰς ἐξορίαν... μόνος. Τώρα, ὅτε ἐσυγχώρησα, ἐσόμεθα δύο. Πρὸς τί τάχα νὰ μὴ ὦμεν τρεῖς;

— Ἀγνοῶ ἂν ἡ τοιαύτη διευθέτησις ἔσται

ἀρεστή τῇ Κυρία Διαμαντῇ, ἐψιθύρισεν ὁ Ἐστελάν.

— Αὐτὴ ἡ ἰδέα μ' ἐπεφόρτισε νὰ προτείνω ὑμῖν τοῦτο.

— Πῶς! θὰ ἔσπεργε...;

— Τὰ πάντα, ὅπως ἐπέλθη ἀρωγὸς πρὸς ἓνα τῶν κρειπτόνων καὶ δυστυχεστέρων τῶν φίλων μου.

— Ἀνεφέρετε αὐτῇ περὶ τῆς θέσεώς μου;

— Ἀπότου ἐπανεῦρον αὐτὴν, περὶ οὐδενὸς ἄλλου λαλοῦμεν ἢ περὶ ταύτης.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί φρονεῖ ἐπ' αὐτῆς;

— Σᾶς οἰκτείρει.

— Δὲν ἀμφιβάλω, ἀλλά ..

— Δὲν ἀπελπίζεται δὲ τοῦ νὰ σᾶς ἴδῃ καὶ αὐθις εὐτυχῇ.

— Εὐτυχῇ! Τοῦτο ἔσται ἀδύνατον, καὶ ἂν ἔτι κατορθώσω νὰ λησμονήσω. Ἡ λήθη δὲν σημαίνει τὴν εὐτυχίαν.

— Ἐκείνη δὲν ἐννοεῖ τὸ τοιοῦτον. Οὐσα γυνὴ ἔχει ἰδέας, αἵτινες ἴσως δὲ συνάδουσι πρὸς τὰς ἡμετέρας, καὶ αἵτινες διακρίνεται ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι πρὸς τὰς τοῦ Φρεδόκ. Διατείνεται ὅτι ἡ δεσποινὶς Μωγάρ... θέλω νὰ εἶπω ἡ Κυρία Ἐστελάν... ἀναμφιλέκτως θὰ παρασυρθῇ εἰς συγκίνησιν ἐκ τινος πράξεως γενναίας... Ὅτι μαθάνουσα τὴν ὑμετέραν παραίτησιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπικαλεσθῆτε τὸν μετ' ὑμῶν συνδέοντα αὐτὴν νόμον, θὰ κατανοήσῃ ὅτι ἀγαπᾶτε αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν, καὶ ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ πρὸς ὑμᾶς.

— Ὅχι, διότι ἡ καρδία τῆς ἀνήκει εἰς ἄλλον.

— Εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ συνταγματάρχου Σουκαρριέρ, μοὶ τὸ εἶπατε· ἀλλ' ὁ ἔρωσ οὗτος μὲν ἐξεκολάπτετο, ὅτε ἐπληροφόρηθη ὅτι ἔζητε ἔτι Δὲν ἔσχε δὲ τὸν ἀποχρῶντα χρόνον ὅπως ριζοβολήσῃ βαθέως. Τοῦ νέου δ' ἐκείνου πρόκειμένου ν' ἀπέλθῃ τῆς Γαλλίας, τὸ αἶσθημα αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὴν ἀπουσίαν. Ἄ! ἐὰν ἐφέρεσθε τυραννικῶς καὶ βιαίως, ἡ δεσποινὶς Μωγάρ, υποβαλλομένη καταναγκαστικῶς εἰς τὰς ὑμετέρας θελήσεις, ἤθελε προσηλωθῇ ἐπὶ τὸν ἔρωτα ἐκείνον, τὸν μέλλοντα νὰ

παραμυθῇ αὐτὴν ἐκ τῶν τραχυτήτων σας. Θὰ ηὐξάνετο δὲ ὁσημέραι, καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις θὰ περιέβαλλε διὰ μείζονος γοήτρου τὸν κ. Βωτροῦ. Ἄλλ' ἂν ἐξεναντίας... σημειωτέον ὅτι ἡ σύζυγός μου ἐξακολουθεῖ λαλοῦσα... ἂν παραιτηθῆτε οἰκαιοθελῶς τῆς ἐξουσίας, ἣτις ἐπὶ τοῦ προσώπου μόνου δύναται νὰ ἐξασκηθῇ, ἀλλ' ἣτις εἶναι ἀνίσχυρος νὰ ἐκβιάσῃ τὰ αἰσθήματα, τότε, φίλε μου, θὰ φανῆτε οἷος εἴσθε. Ἡ δεσποινὶς Μωγάρ θ' ἀναγνωρίσῃ ὅτι κέκησθε ψυχὴν μεγαλόφρονα, ὅτι τὸ μόνον πταῖσμά σας ἦν ὅτι τὴν ἐνυμφεύθητε, καὶ ὅτι ἐνέδωκεν εἰς λυπηρὰν ὁρμὴν προσηλωμένη εἰς ἄνδρα κατ' οὐδὲν ὑμῖν ἐφάμιλλον.

— Ἐπιλανθάνεσθε ὅτι ἔξει πάντοτε τὴν ἀγαθὴν μερίδα, διότι καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐθυσίασθη. Ἄμα μαθὼν ὅτι ὁ βδελυρὸς ἐκείνος Φρεδόκ τὸν ἐξηπάτησεν, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀπεβίωσα, ὁ κ. Βωτροῦ ἐπαύσατο ἐρχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κόμητος Μωγάρ, ὁ δὲ θεῖός του μοὶ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἔμελλε νὰ καταταχθῇ εἰς ἓν τῶν ταγμάτων.

— Ναί, ἐπίσταμαι ὅτι προσηνέχθη ἐντίμως. Ἄλλ' οὐδὲν τέλος ἔπραξε πλεῖον τοῦ ὅτι ὤφειλε νὰ πράξῃ. Βεβαίως δὲ ὑπέφερε πολλῶν ἤττον, ἢ ὅσον θὰ ὑπεφέρετε ὑμεῖς παραιτούμενος τῆς δεσποινίδος Μωγάρ. Δὲν εἶναι ἔτι εἰκοσιπενταετής, οὐδέποτε δ' ἐσκέφθη ἄλλο τι ἢ τὰς ἡδονὰς τοῦ πρώτου ἡδῆ φοράν ἐν τῇ ζωῇ του ἠράσθη σπουδαίως, ἔχει δ' ἐνώπιόν του τὴν ζωὴν... τὰς ὄνειροπολήσεις, τὴν ἐλπίδα, τὴν φιλοδοξίαν... πάντα ἐκεῖνα τὰ δελεάσματα, ἅτινα δὲν προσελκύουσι πλέον ὑμᾶς, τὸν ἔνεκα δεκαετῶν μόχθων καὶ παθήσεων μεταπεισθέντα· τὸν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἡλικίᾳ κεκτημένον μείζονα πείραν καὶ ὀρθοφροσύνην ἀπὸ ἐμὲ αὐτόν· τὸν μετὰ τσοαύτας συμφορὰς διανοούμενον ἔτι νὰ καταφθάσῃ τὴν εὐτυχίαν. Δὲν δύνασθε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐπανάρξῃτε τῆς ὑπάρξεως, ἡ δὲ ἰδική της κατὰρχεται ἤδη.

— Ἡ γυνὴ δὲν εἶναι κριτὴς σταθμίζων τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, καὶ ἀπονέμων τὴ δίκαιον εἰς τὸν ἀρμόζοντα, εἶπε μετὰ σκυθρωπότητος ὁ Λουδοβίκος Βαρουλλῆς. Τί ἐνδιαφέρει τῆ δεσποινίδι Μωγάρ ἂν διὰ τῆς ἀπωλείας τῆς ἐγὼ

ἀπόλλυμι πλεῖω ἢ ὅσα ὁ κ. Βωτροῦ; Αὐτὸν μὲν τὸν ἀγαπᾶ, ἐμὲ δὲ ὄχι.

— Σᾶς ἠγάπησεν, ἐπέφερε ζωηρῶς ὁ κ. Διαμαντῆς, δὲν κατέστητε δ' ἀνάξιος τοῦτου ἀφότου τὰ συμβεβηκότα ἀπεμάκρυναν αὐτὴν ὑμῶν. Οὐχί, αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι κριταὶ ἀμερόληπτοι, ἀλλ' ἡ συμπάθεια αὐτῶν χορηγεῖται πάντοτε πρὸς τοὺς πάσχοντας. Ἡ ὑμετέρα δὲν ἔμεινεν ἀναισθητος πρὸς τὰ δεινὰ σας, δὲν ἀγνοεῖ δ' ὅτι ταῦτα ἐπῆλθον ὑμῖν ἔνεκεν αὐτῆς. Ἐπειδὴ καὶ ὁ Φρεδόκ τὴν ἐξελάμβανεν ὡς θυγατέρα τοῦ κόμητος Μωγάρ, ἐσυκοφαντήθητε, κατεμηνύθητε καὶ ἤχθητε εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐὰν δὲν συνεπῶναι ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν μαρτυρίῳ ἐκείνῳ, θὰ ἦν τέρας· ἀλλ' ὑμεῖς αὐτοὶ μοὶ εἶπατε ὅτι τυγχάνει οὐσα ἀγγελος γλυκύτητος καὶ ἀγαθότητος.

Ὁ Ἐστελάν διετέλεσεν ἐπὶ τινος στιγμῆς σιωπηλός. Ἦν βαθέως συγκινημένος, καταφανὲς δὲ καθίστατο ὅτι ἡ ὁμιλία τοῦ φίλου του ζωηροτάτην ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἐντύπωσιν.

— Ὁ Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ ὅπως μὴ ἀπατάσθε, εἶπε κινῶν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ν' ἀναγνωρίσῃ ὅ,τι μέλλω νὰ πράξω, καθότι ἔχω ἀπόφασιν νὰ τὴν ἀφήσω ἐλευθέραν. Τοιαύτην τινα λαμβάνων ἀπόφασιν, δὲν λογιζομαι ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς πρὸς αὐτὴν συμπεριφορᾶς μου θὰ τὴν μαλᾶξῃ ἐπὶ τῆς τύχης μου. Δὲν σφαγιάζομαι ἐξ ὑπολογισμοῦ, ἀλλ' ἐνδίδω εἰς δύο αἰσθήματα, ἅτινα εἰμὶ βέβαιος ὅτι θὰ κατανοήσῃτε... εἰς τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐλκυστῶν με φίλιαν, καὶ εἰς τὴν πρὸς τὸν Φρεδόκ ἐμπνεομένην φρίκην. Ἄν ἀληθῶς ἦναι πατὴρ τῆς Μαγδαληνῆς, θ' ἀναμυχθῇ κατ' ἀνάγκην ἐν τῷ βίῳ τῆς, ἐγὼ δὲ δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀναπνέω τὸν αὐτὸν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἀέρα.

— Εἶπατε μᾶλλον τοῦ κακούργου ἐκείνου. Ἐξαπέστειλεν ὑμῖν ἀργυρώνητον φαρμακεύτριαν, ἣς αἰ ἐνδελεῖς τοῦ ἐγκλήματος παράκεινται ἐκεῖ εἰσέτι... ἂν δ' ἦμην βέβαιος περὶ τῆς ὑμετέρας ἐπιδοκιμασίας, θὰ μετέβαινον νὰ παραδώσω τῇ δικαιοσύνῃ τὸ πρό τινος ἐξελθὼν ἐντεύθεν ἀξιμον πλάσμα.

— Πρὸς τί τάχα; εἰ μὲν εἶναι δηλητήριον

τὸ ἐγγυθὲν, αὐτὴ θ' ἀποθάνῃ ἐξ αὐτοῦ· εἰ δ' ὁ Φρεδόκ εἶναι ὁ συνένος τῆς, ἐλέφ πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν φερόμενος, δὲν θὰ τὸν καταγγείλω. Ἄς ζήσῃ βδελυστόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Μωγάρ καὶ περιφρονούμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του. Ἀφίνω αὐτὸν ἐν ταῖς ἰδίαις αὐτοῦ τύψεσι. Θ' ἀπέλθωμεν ὁμοῦ, φίλε μου, ἐξω δὲ τὴν γενναϊότητα νὰ μὴ ἐπανίδω τὴν Μαγδαληνὴν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ἄρκοῦσα ἔσεται αὐτῇ ἡ πληροφορία τῆς ὑπ' ἐμοῦ ληφθείσης ἀποφάσεως.

— Δι' ἐπιστολῆς, ἦν μέλλετε νὰ τῇ γράψετε;

— Ὅχι, διότι δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ ἐκφράσω ὅ,τι αἰσθάνομαι. Ἄλλον τινὰ θὰ ἐπιφορτίσω.

— Ἄλλον τινὰ; Ἄν διανοήσῃ ν' ἀναθέσῃτε ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς τοιαύτης λεπτῆς ἐντολῆς, θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀπιπυληθῶ, διότι δὲν εἶμαι ὁ κατάλληλος μεσάζων, ὡς ἀγνοῶν τὴν τέχνην τῶν διευθετήσεων. Ἀλλ' ἴσως ἡ σύζυγός μου θὰ ἡδύνατο...

— Θὰ εἶχον πλήρη πεπολθῆσιν ἐπ' αὐτῆς, ἀλλὰ μόνον φοβοῦμαι μὴ τυχὸν παρασυρθῇ καὶ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς μου... ὑπὲρ τῆς δὲν θέλω νὰ φανῶ καθικετεύων. Θ' ἀποταθῶ πρὸς ἓνα τῶν ἀντιπάλων μου... τὸν μόνον ἐνδιαφερόμενον εἰς τὴν ἀπέλευσίν μου καὶ τὸν μόνον, ὃν ὑπολήπτομαι.

— Τίς οὗτος;

— Ὁ κ. Γούης Βωτροῦ.

— Ὁ ἀντεραστὴς σας; Ἐκεῖνος, ὃν ἡ σύζυγός σας προτιμᾷ ὑμῶν; Κατὰ συνέπειαν, ὁ ἔχθρός σας;

— Ἐχθρὸς ὅμως εὐθύς, ὅστις θὰ κατανοήσῃ τὸ νόημα τοῦ διαθήματός μου, καὶ ὅστις δὲν θὰ καταχρασθῇ αὐτοῦ.

— Προσέξτε!... τὸ τοιοῦτον εἶναι κινδυνώδες.

— Ὅχι, καθότι ὁ κ. Βωτροῦ, ὅπως ἀποσυρθῇ, δὲν ἀνέμεινε τὴν ἀπόφασίν μου. Ἐδοτό μοι τὸ παράδειγμα τῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ τοῦτο ἔπραξεν ἄνευ ὑστερηβολίας. Κατ' οὐδὲν ἔχω νὰ τὸν μεμφθῶ. Ἐμὲ μὲν δὲν ἐγνωρίζε, τὴν δὲ Μαγδαληνὴν ὑπέθετε χήραν ὄθεν ἡδύ-

νατο να ἐράται αὐτῆς, χωρίς να παύση ὧν εὐθὺς ἀνὴρ. Ὄταν δὲ μ' ἀκούσῃ λέγοντα αὐτῷ: — Ἀπέρχομαι ὑμεῖς δὲ κομίσατε τὴν εἴδησιν ταύτην τῷ κ. κόμητι Μωγάρ. Ἐάν ἐξελεξάμην ὑμᾶς ὅπως τῷ τὴν ἀνακοινώσητε, εἶναι διότι τρέφω πίστιν ἐπὶ τῆς τιμῆς σας, εἶναι διότι κρίνω ὑμᾶς ἀνίκανον νὰ διαπράξητε ποταπὸν ἔργον. Εὐελπιστῶ ὅτι θὰ τηρήσητε τὸν πρὸς τὸν θεῖόν σας δοθέντα λόγον, καὶ ὅτι θὰ προσπαθήσητε νὰ λησμονηθῆτε ὑπ' ἐκείνης, ἣτις σᾶς ἡγάπησε. Πιστεύσατε δ' ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ τηρήσω τὸν ἐμὸν, καὶ ὅτι θ' ἀπέλθω νὰ καταλύσω τὸν βίον μακρὰν ἐκείνης, ἣτις δὲν μ' ἀγαπᾷ πλέον. — Ἀφοῦ τῷ εἶπω τὰ πάντα, ὁ κ. Βωτροῦ δὲν θ' ἀποποιηθῆ νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς λόγους μου πρὸς τὸν κ. Μωγάρ, ὁμνῶ δ' ὑμῖν ὅτι ὁ κ. Βωτροῦ θ' ἀπέλθῃ νὰ φονευθῆ εἰς Ἀφρικὴν, ἐνῶ ἐγὼ θὰ παύω τοῦ ζῆν ἐν Μεξικῷ.

— Ναί, ἐψιθύρισε ὁ σύζυγος τῆς μετανοούσης Λεωνίας, πιστεύω ὅτι εἶναι γενναϊόφρων. Οὐδέποτε ἐθεώρησα αὐτὸν ὅμοιον πρὸς τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὸν καλλωπιστάς. Καὶ ὁ θεῖός του ὡσαύτως εἶναι γενναϊόφρων. Ἄλλ' ἐντούτοις... ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, ἀγνοῶ ἂν θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸν ἴδω.

— Πολλῶ ἤττον θὰ δεῖσῃ πρὸς τοῦτο, ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπανάιδω τὴν Μαγδαληνὴν, ἀπήντησε ὁ Ἑστελάν. Ἐχω ἤδη ἀποφασίσει ὅπως δὲ μὴ περιέσω εἰς πειρασμὸν μεταβολῆς τῆς ἀποφάσεώς μου ταύτης, θὰ παρουσιασθῶ ἀναποφεύκτως σήμερον παρὰ τῷ κ. Βωτροῦ. Αὔριον θ' ἀνήκω ὀλοσχερῶς εἰς ἑμαυτὸν, οὐδὲν δ' εἰς τὸ ἐξῆς τὸ κωλύσόν με ἀπὸ τοῦ ν' ἀπέλθω μετ' ὑμῶν.

— Τότε ἐπιδοκίμωζω ὑμᾶς, ἀνέκραξεν ὁ κ. Διαμαντῆς, θὰ παρεμβάλωμεν τὸν Ὄκεανὸν μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῶν τσοαῦτα δεινὰ ἐπενεγκόντων ὑμῖν ἀνθρώπων... Ἐλπίζω δ' ὅτι δὲν θὰ μεταμεληθῆτε ἀποτινάσσω τὸν κονιορτὸν τῶν ὑποδημάτων ὑμῶν ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Πᾶσα ὁδὸς ἄγει πρὸς τὴν εὐτυχίαν. Ἴσως ὑμεῖς καταφθάσετε αὐτὴν διὰ τῆς διεξοδικωτέρας.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΕΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΙ

Ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος, ἐπανερχόμενος πρῶτον τινὰ ἐξ ἐπισκέψεως πρὸς μίαν τῶν θυγατέρων του, παρετήρησεν εἰς τὴν πύλιν τοῦ μεγάρου νεανίαν ἰστάμενον καὶ κρατοῦντα ἐπὶ τῶν χειλέων ἀνημμένον σιγάρον. Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ Τσάρος οὗτος δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῆ τὴν ὄσμην τοῦ καπνοῦ.

— Ἐστὲ ξένος, κύριε; λέγει αὐτῷ.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου, ἀπήντησε ὁ νέηλος, ἀφίχθην τὴν πρωίαν ταύτην ἐκ Παρισίων.

— Τότε λοιπὸν ἀγνοεῖτε ὅτι ἀπαγορεύεται τὸ κίπνισμα εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Πετρούπολεως. Σᾶς εἰδοποιῶ περὶ τοῦ τοιούτου, ἵνα σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ δυσάρεστα.

— Εὐχαριστῶ, στρατηγέ μου.

Καὶ ἀμέσως ὁ παρισινὸς ἔρριψε τὸ σιγάρον του.

Ἄλλ' ἀπηγορευμένου ὄντος τοῦ καπνίσματος, οὐχ ἤττον αὐστηρῶς ἀπηγορεύετο καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἀπότασις τοῦ λόγου. Ὄθεν μόλις ἀπελθόντος τούτου, δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐφορμήσαντες συνέλαβον τὸν ξένον καὶ τὸν ἔσυρον εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν, ἔνθα παρέμεινε μέχρι τῆς δεκάτης ἑσπερινῆς ὥρας ἐν συναναστροφῇ τῶν κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συλληφθέντων κλεπτῶν καὶ μεθύσων.

Ὅτε ὁ ἐπιθεωρητὴς ἠρώτησεν αὐτὸν, ἀφηγήθη ἀπλῶς τὸ συμβάν, ὅτι δηλαδὴ στρατηγός τις διερχόμενος συνεβούλευσεν αὐτῷ νὰ ρίψῃ τὸ σιγάρον του, ὅπερ κοί ἐπροθυμήθη νὰ πράξῃ.

— Καὶ ἠγνοεῖτε τίς ἦν ὁ στρατηγός ἐκεῖνος;

— Ὅλοσχερῶς.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς διέταξεν ἀμέσως τοῦ Γάλλου τὴν ἀπόλυσιν, καὶ συντάξας ἀπέστειλε παραχρῆμα τὴν ἔκθεσίν του πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Γ' τμήματος. Οὗτος δὲ σκεφθεὶς ὅτι δυνατόν ἢ παρανόησις αὕτη νὰ τῷ ἐπιφέρῃ δυσάρεστα, ὅτι ὁ Γάλλος θ' ἀνεφέρετο εἰς τὴν οἰκείαν πρεσβεῖαν, καὶ ὅτι τέλος ἡ ὑπόθεσις θὰ ἐπανέπιπτεν

ἐπ' αὐτοῦ, ἀπεφάσισε ν' ἀνεπέγκῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Νικόλαιον τὰ τοῦ συμβάματος.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐφάνη δυσηρεστημένος.

— Μετάβητε νὰ ζητήσητε τὸν ξένον ἐκεῖνον, εἶπε, διότι θέλω νὰ τῷ ἐκφράσω αὐτοπροσώπως τὴν λύπην μου ἐπὶ τῇ ἔννεκον ἐμοῦ προσγενομένη αὐτῷ ὕβρει.

Ὅποταν ἀνὴρ ἐν στολῇ ἤλθε νὰ τὸν ζητήσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διεῖδε πύραυτα τὴν Σιθηρίαν, καὶ ἤρξατο πικρῶς μεταμελούμενος ἐπὶ τῇ συλληφθείσῃ ἰδέᾳ, τοῦ νὰ θελήσῃ δηλαδὴ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν τοῦ Βορρά αὐτοκρατορίαν. Μόλις εἰς ἑαυτὸν συνῆλθεν, ἀφοῦ ὁ Νικόλαος τῷ ἐξήγησε τὴν παρανόησιν, ἥς ἐγένετο θυμῷ.

— Λησμονήσατε τὸ μικρὸν τοῦτο δυσάρεστον, προσέθετο ὁ Τσάρος, ἂν δὲ θὰ διέλθητε χρόνον τινὰ ἐν Ρωσσίᾳ, μεγάλη δι' ἐμὲ ἔσται εὐαρέσκεια ν' ἀποδείξω ὑμῖν ὅτι δὲν εἶμεθα τοσοῦτον ἄγριοι, ὅσον φαινόμεθα.

— Ἀφοῦ καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μ' ἐνθαρρύνῃ, ἀπήντησε ὁ Γάλλος, μέλλω ν' ἀποτείνω πρὸς ἀκλήσιν...

— Ὅποιαν;

— Ἄν μὲ συναντήσητε ἄλλοτε καθ' ὁδὸν, μὴ π λ έ ο ν μ έ χ α ι ρ ε τ ᾶ τ ε.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

G. M. K.

Ἀγγλικὴ ἀνεκτικότης. — Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς τὴν 13 λήξαντος Δεκεμβρίου ἐκλάπησαν ἑκατὸν τριάκοντα κάνιστρα παλαιῶν ἐκλεκτῶν οἴνων ἐκ τῶν ὑπογείων τοῦ πύργου Μάουντ-Στρώαρτ, ἀνήκοντος τῷ λόρδῳ Λονδονδερρῆ, ἀντιβασιλεῖ τῆς Ἰρλανδίας.

Ὁ εὐγενὴς λόρδος ἐδημοσίευσεν τὴν ἐπομένην δηλοποίησιν διὰ τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων:

« Ὑποθέτω ὅτι οἱ κύριοι κλέπται καὶ οἱ κλεπταποδόχοι αὐτῶν ἀγνοοῦσι τὴν ἀξίαν τῶν κλαπέντων οἴνων. Πάντες οἱ οἴνοι ἐκεῖνοι μοι ἐδόθησαν ὑπὸ ἡγεμόνων, εἰσι δ' ἐπάξιον νὰ ποθῶσιν ὑπὸ αὐτοκρατόρων. Ἐπόσχομαι λοιπὸν ἐπὶ τῆς τιμῆς νὰ μὴ καταδιώξω τινὰ, καὶ νὰ πληρώσω διὰ πᾶσαν φιλήν ἐπιστραφεῖσάν μοι ἀνέπαφον τὸ ποσὸν μιᾶς χρυσῆς γκινέας. Ἀφοῦ πρόκειται νὰ πωλήσωσι τοὺς οἴνους μου, δύνανται ἄριστα νὰ μὲ προτιμήσωσι! »

Μέχρις ὥρας ὅμως ἡ εὐγενὴς αὕτη δήλωσις οὐδὲν παρήγαγεν ἀποτέλεσμα.

×

Βασιλικὸς σωτήρ. — Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσιν ὅτι, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πενήντηκονταετηρίδος τῆς ἀνάσσης Βικτωρίας, πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ καὶ τις ταπεινὸς ὀγδοηκοντούτης γέρων, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς βασιλίσσης, ὅτε αὕτη ἤγε διετῆ μόνον ἡλικίαν.

Ἡ βασιλόπαις, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ αὐτῆς, διήρχετο ἐφ' ἀμάξης μίαν τῶν ὁδῶν τοῦ Λονδίνου, ὅτε αἴφνης ἀνετράπη τὸ ὄχημα. Στρωσιώτης ὀνόματι Μολόννης ἐδέχθη τὸ θυγάτριον ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, ἀπαλάττων οὕτως αὐτὸ τῆς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου καταπτώσεως· ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ σωτήρ ἐπλήγη κακίως ὑπὸ τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης. Τότε δ' ἔνεκα τῆς γενναίας ταύτης πράξεως τοῦ ἔλαβεν ἐκ μέρους τῆς δουκίσσης τοῦ Κέντ, μητρὸς τῆς παιδίσκης, ἀμοιβὴν ἐκ μιᾶς λίρας Στερλίνας!

Βραδύτερον, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς στρατιωτικῆς θητείας του, ὁ Μολόννης εὐρέθη ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ, συνεπέᾳ τῆς ὁποίας ἐξήτησεν ἐπανειλημμένως ἀρωγὴν παρὰ τῆς βασιλίσσης, ὑπομιμνήσκων αὐτῇ ὅτι ἔσωσεν ἄλλοτε τὴν ζωὴν τῆς.

Ἐπὶ μακρὸν αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἔμειναν ἄνευ ἀπαντήσεως, ἀλλὰ τέλος ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, καὶ λαμβάνει ἐπὶ τοῦ παρόντος δεκαπενθήμερον ἐξ εἰκοσιπέντε φρ. σύνταξιν, ἀποστελλομένην αὐτῷ ἀνωνόμως.

Ἐπὶ τῇ αὐτῇ δὲ τῆς πενήντηκονταετηρίδος εὐ-

καιρία, ἡ ἄνασσα Βικτωρία πρόκειται νὰ ἰδρῶσιν νέον παράσημον, προωρισμένον τοῖς καλλιτέχναις καὶ συγγραφεῦσι.

Τὸ νέον δὲ τοῦτο παράσημον κληθήσεται: «**Τὸ τάγμα τοῦ Ρόδου**».

✕

Ἐξοχος ἀμερικανίς. — Ἐξ Ἀμερικῆς, τῆς χώρας ταύτης τῶν θαυμασίων, καὶ οὐ πάνυ σπανίως καὶ τῶν ἀπιστευτῶν, ἐξικνουῦνται ἡμῖν συνεχῶς ἀφηγήσεις περὶ τύπων καὶ χαρακτήρων, οὓς ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ γῆραιᾷ ἡπείρῳ κατοικοῦντες ἠθέλομεν βεβαίως κατατάξει μεταξύ τῶν παραδόξων ὄντων ἢ τῶν παραφρόνων· καὶ ἐν τούτοις ἐκεῖσε θαυμάζονται καὶ ὑπερθεν τῆς τῶν θνητῶν ἰλύος ἐξυψοῦνται. Τοιοῦτόν τινα τύπον περιγράφει ἀμερικανικῆ ἐφημερίδα ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Μίς Μαίρης Γόρδων Δῶφ, ἥτις, κατὰ τὰ γραφόμενα τοῦ ἐν λόγῳ φύλλου, κατέχει τὴν ἐξοχωτέραν θέσιν τοῦ φύλλου τῆς ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ τῆς ἀνὰ τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας Ἀλαβάμας. Αὕτη εἶναι γνωστὴ ὡς ἡ «Ποιήτρια τῶν Ὁρέων» γράφει δ' ἐν πλείσταις ἐφημερίσιν τῆς τε ἄρκτου καὶ τῆς μεσημβρίας. Κατοικοῦσα δ' ἐπὶ μονήρους ὄρους τῆς κομητείας Βλοῦντ, φέρει στολὴν ἀρχαίαν καὶ παράδοxon, κρατοῦσα σῦναμα ἐν τῇ χειρὶ πράσινον ἀλεξιβροχον· ὅπισθεν τῆς θύρας τῆς κεῖται διαρκῶς παραβίνα γεμισμένη καὶ ἐτοίμη, ὅπως χρῆται αὐτῆς πρὸς ἰδίαν ὑπεράσπισιν κατὰ τῶν τυχόν παρουσιασθησομένων ἀδοκῆτων καὶ ὀχληρῶν ἐπισκεπτῶν ἐν τῇ ἐρημίᾳ. — Ἡ γυνὴ αὕτη ἐστὶν ὄντως τὸ παραδοξότερον πρότυπον τοῦ ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς φιλολογικῆ βίου.

✕

Ἐγθαρρυντικὴ στατιστικὴ. — Ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν νὰ μάθωσιν ὅπως ἀποφάσεις διαζυγίων ἐξήνεγκον ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ, τῇ 13 παρελθόντος Δεκεμβρίου, τὰ ἐπτά ἀστικὰ τμήματα τοῦ Ἐφστείου τῶν Παρισίων;

Αὗται ἀνήλθον, Κύριοι, εἰς τριακοσίας τριάκοντα.

Ἀνέγνωτε καλῶς; Τριακοσῖαι τριάκοντα ἀποφάσεις διαζυγίων!

Οἱ Παρισίνοί πολῖται ἐπετέλουν τὴν οἰκογενειακὴν αὐτῶν ἐκκαθάρισιν κατὰ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους.

Ἴδου ἀληθῆς πρόδοδος! Ἴδου σύσφιγξις οἰκογενειακῶν δεσμῶν!

✕

Σημειώσεις ἐν λευκώματι:

— Ἡ γυνὴ προσομοιάζει τῷ στρατῷ· ἀπόλλυται ἅμα ὡς δὲν ἔχει ἐφεδρείαν.

— Ὑπάρχουσι πρῶτα μαθήματα τῆς πείρας ὡς τὰς πρῶτας ἡμῶν λευκάς τρίχας, ἄστινας δὲν θέλομεν νὰ τηρήσωμεν.

✕

Θρησκευτικὴ στατιστικὴ. — Ὑπάρχουσιν ἐν Βερολίνῳ 1,145,520 διαμαρτυροῦμενοι, 90,462 καθολικοὶ, 7,899 χριστιανοὶ διαφόρων δογμάτων, 64,355 ἰσραηλῖται [πλείονες δηλονότι τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Γαλλίαν κατοικούντων], 1051 ἄθεοι, 20 βουδισταὶ [πάντες ἄνδρες], 15 μωαμεθανοὶ. Ὦν μία γυνὴ, 16 σινλοῖσταὶ (πάντες ἄνδρες), 2 Ἰάπωνες καὶ 5 Ἰαπωνίδες ἀνήκοντες τῇ θρησκείᾳ τοῦ Κομφυκίου, καὶ 3 εἰδωλολάτραι.

Ἄν δύναται τις, ἄς εἴπῃ νῦν ὅτι ἡ πόλις αὕτη στερεῖται θρησκείας!

✕

Στρατιωτικὰ περίεργα. — Τὸ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γερμανικῶν ὑπουργεῖον ἐξεπόνησεν ἐσχάτως περίεργον μελέτην, περὶ τῆς πορείας τούτέστι τῶν στρατιωτῶν παρὰ τοῖς διαφόροις στρατοῖς τῆς Εὐρώπης.

Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης ἐξάγεται ὅτι τὸ μῆκος ἐκάστου βήματος τοῦ μὲν ρώσσου στρατιώτου εἶναι 71 ἑκατοστομέτρων, τοῦ δὲ γερμανοῦ 80, καὶ τοῦ γάλλου, αὐστριακοῦ, βέλγου, ἐλβετοῦ καὶ σουηδοῦ ἀνὰ 75.

Ἴταλὸς στρατιώτης ἐκτελεῖ ἐντὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας 120 βηματισμούς, γάλλος 112 ἕως 116, γερμανὸς 115, αὐστριακὸς 118, βέλγος 110.

ἐνόμισαν ὅτι ὁ κατάδικος ἦτο φρενοβλαθῆς.

— Ὑπῆρξα πάντοτε κτίστης, οὐδέποτε βοσκός· εἶπεν ὁ Πασχάλης. Ἐκ μικρᾶς μου δὲ ἡλικίας φέρω ἀνδρικά ἐνδύματα.

Οἱ καρabiνοφόροι ἴσταντο ἐκπληκτοί.

— Ὀνομάζομαι Πασχαλίνα Πίγκολο, δὲν εἶναι δὲ νῦν ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν συλλαμβάνομαι ἕνεκα τοῦ ὀνόματός μου. Καὶ πρὸ δέκα ἔτων συνελήφθην ὡς φυγὸστράτης ἀντὶ ἐνὸς Πασχάλου Πίγκολο, ἀπελύθην ὁμῶς ἀμέσως ἀφοῦ μαῖα προσκληθεῖσα μ' ἐξήτατε καὶ μ' εὔρε Πασχαλίαν.

Τοῦτ' αὐτὸ ἐγένετο καὶ νῦν καὶ οἱ καρabiνοφόροι ἀπέλυσαν αὐτήν, ἀφοῦ ὁμῶς τῇ συνέστησαν αὐστηρῶς νὰ ἐνδύηται ὅπως αἱ λοιπαὶ γυναῖκες τῆς Ἰταλίας.

✕

Ἐν Ἀλεξανδρουπόλει τῆς Ρωσσίας ἐγένετο ἡ ἐπομένη σκηνὴ. Τὴν 15 παρελθόντος μηνὸς δημόσιός τις ὑπάλληλος ὁ κ. Κορολιέφ ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, συνήντησεν ἐν αὐτῇ τὸν μνηστῆρα τῆς κόρης του, καθήμενον πλησίον τῆς ἐν ἀνοικίῳ θέσει. Ὁ κ. Κορολιέφ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐρρίφθη κατὰ τοῦ μνηστῆρος καὶ τὸν ἐφόνευσε, μετ' ὃ ἐρρίφθη κατὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ ἐφόνευσεν αὐτήν· μανιώδης δ' ἤρξατο περιτρέχων τὰ δωμάτια μὲ τὴν μάχαιραν αἰμοστάζουσαν καὶ ζητῶν τὴν μητέρα, ἥτις δὲν ἐπετήρει τὴν διαγωγὴν τῆς κόρης, ἵνα σφάζῃ καὶ αὐτήν. Εἰδοποιηθέντες ὁμῶς οἱ γείτονες ἔτρεξαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ συνέλαβον αὐτόν.

✕

Ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀναστήματος. — Ὀλίγοι-στοι γινώσκουσιν ὅτι ὁ ἐν ἡλικίᾳ ἄνθρωπος εἶνε τὴν ἐσπέραν ὑψηλότερος ἢ τὴν πρωίαν, καὶ ὁμῶς τοῦτο εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένον. Κατὰ τὴν τελευταίαν σύνοδον τῶν Γερμανῶν χειρουργῶν ὁ ἐκ Ρόστοκ ἰατρός Μέρκελ ἀνέγνωσε πραγματείαν περὶ παρατηρήσεων γενομένων ἐπὶ καταμετρήσεων τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ὁ ἰατρός οὗτος καταμετρήσας ἑαυτὸν πρῶτον παρετήρησεν ὅτι τὴν πρωίαν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης ἦτο πέντε ὑφεκατόμετρα

Ἰταλικὸν σύνταγμα διατρέχει κατὰ μέσον ὄρον 90 μέτρα κατὰ λεπτόν, γερμανικὸν δὲ 89, γαλλικὸν 86, καὶ ἀγγλικὸν 88 μέτρα.

✕

Ἀπὸ πολλῶν μηνῶν οἱ καρabiνοφόροι ματαίως ἠρεύων πάντα τὰ καταγῶγια τῆς Νεαπόλεως, ὅπως ἀνακαλύψωσι βοσκὸν τινα ὀνόματι Πασχάλην Πίγκολον, ὅστις κατηγορεῖτο ἐπὶ φόνο. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας ἔμαθον τέλος ὅτι ὁ Πασχάλης Πίγκολος εἰργάζετο ὡς κτίστης ἐν τινὶ οἰκίᾳ ἐν Vico-Pergola καὶ ἀμέσως δύο ἐξ αὐτῶν μετέβησαν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτοῖς οἰκίαν καὶ εὔρον πράγματι τὸν Πασχάλην ἐργαζόμενον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἰσχνός, ἀγένειος, ἡλίθιος τὸ ἐξωτερικόν, ἐφάνετο δὲ ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν.

— Ὀνομάζεσθαι Πασχάλης Πίγκολος, δὲν εἶν' ἀληθές; ἠρώτησεν αὐτὸν οἱ καρabiνοφόροι.

Ὁ ἐργάτης ὑψωσε τὴν ἀσβεστομένην κεφαλὴν του, παρετήρησε μετὰ δέους τοὺς καρabiνοφόρους καὶ ἀπήντησε μετὰ τόνου παραδόξου:

— Μάλιστα, κύριοι, ὀνομάζομαι Πασχάλης Πίγκολος.

Τότε οἱ καρabiνοφόροι ἐπέταξαν αὐτῷ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν στρατῶνα.

Ὁ Πασχάλης οὐδεμίαν προσέβαλεν ἀντίστασιν καὶ χειροπέδας φέρων ἀπήχθη εἰς τὸν στρατῶνα.

Ἐκεῖ ἐξηγήθη αὐτῷ ὅτι κατηγορεῖται ἐπὶ φόνο, ὅτι κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ἀναζητεῖται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας καὶ ὅτι δέον νῦν νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν του, ἧτοι εἰκοσαετῆ δεσμὰ.

Ὁ τάλας ἐργάτης ἐγένετο κάτωχρος καὶ ἤρξατο τρέμων.

— Ἀπατᾶσθε, κύριοι, εἶπε κλαίων ὡς παιδίον· δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Πίγκολος, δὲν ζητεῖτε.

— Ἀποδείξεις, ἔχεις ἀποδείξεις;

— Βεβαίως ἔχω. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Πασχάλης Πίγκολος εἶναι ἀνὴρ· δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἀναμφιβόλως εἶναι ἀνὴρ.

— Αἴ! λοιπὸν, κύριοι, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνὴρ. Οἱ καρabiνοφόροι ἔνευσαν πρὸς ἀλλήλους·

ύψηλότερος ἢ τὴν ἐσπέραν ἰστάμενος ὄρθιος. Ἡ διαφορὰ αὕτη προέρχεται κατα μέγα μέρος ἐκ τῆς πίεσεως τοῦ βάρους τοῦ σώματος ἐπὶ τῶν ἀρμογῶν τῶν ἄρθρων· ἐν μόνῃ τῇ ἀρθρώσει τῶν ὀστέων τοῦ γόνατος ἡ διαφορὰ εἶναι ὑποχιλιομέτρου· ἐν δὲ τοῖς ἀστραγάλοις καὶ τοῖς ὀστέοις τῶν μηρῶν ἡ διαφορὰ φθάνει εἰς ἓν ὑφεκατόμετρον.

X

Ἐν Συρίᾳ γίνονται μεγάλη κατάχρησις τοῦ ναργιλῆ. τοῦ προϊόντος τῆς τουρκικῆς βιομηχανίας. κατάχρησις κινήσασα τὴν προσοχὴν Γάλλου ἱατροῦ Βρουῖν, ἐπιληφθέντος μελέτης τινὸς ἐπὶ τῶν καταχρωμένων τῷ μηχανήματι τούτῳ. Οἱ πλεῖστοι τούτων τάχιστα προσβάλλονται ἐκ πνευμονικοῦ ἐμφυσήματος καὶ χρονίας βρογχίτιδος, ἀποδιδομένων βεβαίως εἰς τὸν ναργιλῆ. Καὶ δικαίως ἢ διὰ τοῦ στόματος εἰσπνοὴ δὲν ἐπαρκεῖ νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐν τῷ δοχείῳ ἀέρος, ἀνάγκη ἐπομένως νὰ ἐργασθῶσι μετὰ δυνάμει οἱ εἰσπνευστικοὶ μῦς ὅπως ὑποχωρῇ ἡ ἀντίστασις τῆς στήλης τοῦ ὕδατος, οὕτω δὲ διατείνονται αἱ πνευμονικαὶ κυψελίδες καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐρεθίζονται καὶ τοιοῦτοτρόπως παράγονται τὰ ἐμφυσήματα καὶ αἱ χρόνιαι βρογχίτιδες.

Πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τις τοὺς φίλους.

Προτίμα ὀλίγους νὰ ἔχῃς φίλους καὶ νὰ ὀνομάζῃσαι ἄφιλος καὶ ἀκοινωνήτος, πρὶν πολλοὺς ἔχων, νὰ ζῆς βίον κακὸν, βιαζόμενος νὰ συμμορφῶσαι πρὸς τὰ ἤθη ἐκείνων, ἅπερ εἶναι ἐναντία πρὸς τὰ σὰ, καὶ νὰ ἐξομοιοῖς σεαυτὸν πρὸς ἐκείνους. Μηδὲ νόμιζε ὅτι ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν φίλων προκύπτει εἰς σὲ πολλὴ βοήθεια. Διότι, ὅταν παρὰ πολλῶν ὑπηρετῆσαι, θέλεις εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπηρετῆς πολλοὺς.

Τὴν τῆς φιλίας κτῆσιν μὴ ζῆται διὰ σκοποὺς ὠφελείας· διότι τοῦτο εἶναι τῶν καπλήλων ἴδιον.

Τὴν τῶν σοφῶν καὶ νουνεγῶν ἀνδρῶν φιλίαν μὲ πάντα τρόπον ἐπιδίδωκε· οὐχὶ δὲ τῶν πλουσίων καὶ φιληδόνων. Διότι παρὰ τούτων μὲν ἐλπίζεις νὰ ὠφελῆθῃς χρηματικῶς, παρ' ἐκείνων δὲ μέλλεις κατὰ τὴν ἀρετὴν νὰ προσδεύσῃς.

Αἱ ὑπερβολικαὶ φιλίαι ὑπερβολικὰς ἐνίοτε τίκτουσιν ἔχθρας. Ὅθεν φίλει μετρίως, ἵνα εἶνε ἡ φιλία σταθερά.

Ἀχάριστος ἄνθρωπος κρίνεται ἐκεῖνος, ὅστις, ὅταν μὲν ἐλπίζῃ νὰ τύχῃ εὐεργεσίας τινὸς, ὑπακούει καὶ περιποιεῖται τὸν φίλον· ἀφοῦ δὲ ἀπολαύσῃ τοῦ ποθομένου, περιφρονεῖ αὐτόν.

Πρὸς πάντας ἐν γένει τοὺς ἀνθρώπους ἔσο χρηστός, πρὸς οὐδένα κολακευτικός· εἰς ὀλίγους οἰκείος, πρὸς πάντας ἴσος.

Περὶ τῆς ἐν ταῖς συναναστροφαῖς εὐταξίας.

Ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ὅ,τι ἂν μέλλῃς νὰ πράττης, πρᾶττε χαίρων καὶ μὲ πρόσωπον φαιδρόν.

Πολὺ ἄτοπον εἶναι χασμώμενος νὰ τανύῃς ἀτάκτως τὰς χεῖρας καὶ τὸ σῶμά σου ἐνώπιον ἄλλων.

Ἐάν ποτε γείνη χρεὶα νὰ βῆξῃς εἴτε νὰ πτερινισθῇς, πρᾶττε τοῦτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς, μὴ τυχὸν ἡ ὀρμὴ τοῦ σιέλου σου βρέξῃ τοὺς παρακαθημένους.

Διὰ πολλοὺς δὲ λόγους ἄπεχε ἀπὸ τοῦ νὰ πτύῃς ἀπὸ τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας.

Ἄν ποτὲ φανερὰ ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἀναγινώσκῃται τι, τῆς ἐσχάτης εἶνε θρασύτητος, πρὶν ἢ ἐρωτηθῆς, νὰ λέγῃς τὴν γνώμην σου, ἐπαινῶν ἢ μεμφόμενος.

(Ἐκ τῆς Χρηστοθηείας Α. Βυζαντίου.)

Ὁ νεανίας Φαταούλας παρουσιάζεται αἴφνης τοῖς φίλοις του μετὰ νέου καὶ στιλπνοτάτου πύλου.

— Κάτι; πάλιν εἰς ἔξοδα ἐμβῆκες μὲ τὸν νέον αὐτὸν πῖλον;

— Αἴ! φίλοι μου, τί νὰ κάμω; ὦφειλον νὰ ὑποστῶ τὴν θυσίαν τῆς ἀγορᾶς του, διὰ νὰ μὴ μ' ἐκλαμβάνῃ ὁ κόσμος ὡς κανένα ἀξυπόλυτον.

X

Ἀνθρωπὸς τις κατέπεσε τυχαίως ἐκ τοῦ δευτέρου ὀρόφου ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Κατὰ σπανίαν δὲ σύμπτωσιν οὐδὲν παθὼν σπουδαῖον, ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἔφερε μετὰ ζωηρότητος τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ φορέματός του.

— Ἐκεῖ ἐπληγώθητε; τὸν ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος εἰς τῶν προσδραμόντων.

— Ὄ! ὄχι... ἀλλὰ μόνον ἐτρόμαξα μὴ ἔσπασεν ἡ πίπα μου!

X

Ἐν τῷ πταισματοδικεῖῳ.

— Φαίνεται, λέγει ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν ἐνώπιόν του προσαχθέντα λωποδύτην, ὅτι μετέρχεσαι τὴν κλοπὴν ἐπὶ ἐκτενοὺς κλίμακος.

— Ἐγὼ; ποτέ μου δὲν κάμνω τέτοια πράγματα. Ὅταν θὰ ἔμβω εἰς κανένα σπῆτι, πάντοτε ἀναβαίνω ἀπὸ τὴν μεγάλη σκάλα.

X

— Δὲν εἶναι ἀληθές, φίλτατε, ἔλεγε νεαρὰ γυνὴ τῷ καπνίζοντι συζύγῳ τῆς, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνδρες οὐδέποτε ἐξαπατήσαντες τὰς συζύγους των;

— Βεβαίωτατα!

— Καὶ ἐγνώρισας βεβαίως τοιοῦτόν τινα;

— Ναί, ἐγνώρισα ἓνα.

— Εἶναι πολὺς καιρός;

— Ὄ! ναί· ἦτο πρὶν συζευχθῶμεν ἀκόμη.

X

Συντάκτης ἐπάργιακῆς ἐφημερίδος ἐδημοσίευσεν ἐν ἐνὶ τῶν φύλλων του τὴν ἀκόλουθον εἰδοποίησιν.

«Ἀγοράσας παρὰ τινος οἰνοπώλου ἐνταῦθα φιάλην ἐρυθροῦ οἴνου, καὶ ἐνεργήσας τὴν ἀνάλυσιν αὐτοῦ, ἐξήγαγον ὅτι περιέχει διάφορα συστατικά, πλὴν οὐδὲν ἔχνος ἐκχύματος στα-

φυλῆς. Ἄν ὁ τοσοῦτῳ κακοήθως ἀπατήσας με οἰνοπώλης δὲν μοι πέμψῃ ἐντὸς 24 ὥρων φιάλην γνησίου οἴνου, θὰ δημοσιεύσω τ' ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν του, πρὸς γνώσιν τοῦ κοινού.»

Πρὸ τῆς λήξεως τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔλαθε παρὰ εἴκοσι καὶ τριῶν οἰνοπωλῶν ἰσαρίθμους φιάλας ὡς δῶρον, πρὸς κατασίγασιν τῆς ἀνανακτῆσεώς του καὶ ἀποσόθησιν τῆς ἀπειλῆς.

X

Ἐπαῖτις λέγει πρὸς παροδίτην:

— Ἐλεήσατέ με, κύριε... Εἴμαι μητέρα δώδεκα ὄρφανῶν.

— Καὶ τίνα ἡλικίαν ἔχει τὸ μεγαλιέτερον;

— Κοντεύει νὰ κλείσῃ τὰ δύο χρόνια.

X

Συνδιάλεξις δύο νεανιῶν.

— Ἐγὼ, φίλε μου, ποτέ δὲν ἐκύτταξα τὴν ὄραν, ὅταν εὐρισκόμην μὲ Κυρίας.

— Διάβολε! δὲν σ' ἐγνώριζα τοσοῦτῳ ἱπποτικόν!

— Δὲν εἶναι τοῦτο, ἀγαπητέ, ἀλλὰ διότι δὲν εἶχον ποτέ ὠρολόγιον.

X

Ἐνώπιον ἀστυνομικοῦ δικαστηρίου τῶν Παρισίων.

— Κατηγορεῖσαι ἐπὶ ἐπαιτεία.

— Ἀδύνατον· ἐγὼ τραγουδῶ, δὲν ζητιανεύω.

— Καὶ ὅμως σὲ εἶδον νὰ τείνης τὴν χεῖρα.

— Μὰ θέλετε λοιπὸν νὰ τραγουδῶ δίχως χειρονομίας; Αὐτὸ ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς ψῆδίκῃς!

X

Ὁ κ. Ζαχαρίας δὲν ἀγαπᾷ ποσῶς τὸ θέατρον, ἐνῶ ἡ σύζυγός του τρελλαίνεται διὰ τὰ θεάματα. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν πλέον τοῦ συνήθους παρεκίνει αὐτὸν πρὸς τοῦτο.

— Μὲ τοιοῦτον ὥραϊον καιρὸν, τῇ λέγει οὗτος, θέλεις νὰ ὑπάγωμεν νὰ φυλακισθῶμεν; Ποτέ! οὐδέποτε!

Τὴν ἐπιούσαν, βροχερᾶς οὔσης τῆς ἐσπέρας,

ἡ σύμβριος ἐπαναλαμβάνει τὴν αἴτησιν 'Ο δὲ σύζυγος διαμαρτυρούμενος ἐκ νέου τῆ λέγει:

— Νὰ ἐξέλθωμεν μὲ τοιοῦτον διαβολόκαιρον!
Ω! καλλιτέρα θάνατος!

— Σὲ βλέπω ἀνήσυχον. Μήπως εἶναι εἰς κίνδυνον ἡ πενθερά σου:

— Ὅχι ἀκόμη . . . καὶ ἀρχίζω νὰ φοβῶμαι, διότι ὁ ἰατρὸς εὗρηκε σήμερον ὅτι ἠλαττώθη δύο βαθμοὺς ὁ πυρετός της! . . .

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸν ἥρωα

Α. Πετροπουλάκη

Δὲν ἔπεςες στὰ σύνορα, δὲν ἔπεςες, γενναῖε...
Δὲν σ' ἐκλαυσαν ὀπλιῖταί σου, σὲ ἐκλαυσαν αἱ
[γραῖται...]

Ἐπῆρξας ἀτυχῆς καὶ σὺ. καθὼς καὶ ὁ Κανάρης!
Τὸν θάνατον εἰς συμπλοκῆν, εἰς μάχην δὲν
[ἐχάρης!]

Κ' ἐκεῖνος ἐπεθύμησεν ὡς τάφον του τὸ κύμα,
Ἀλλ' ὅμως ἔπεσ' ἐν ξηρᾷ συνυπουργῶν του θύμα!
Ναί... ὅμως τὸ καλὸ σπαθὶ δὲν χάνει τὴν ἀξίαν
Ἀν δὲν ἐθραύσθ' εἰς συμπλοκῆν ἢ εἰς μονομα-
[χίαν.

Οὕτω καὶ σὺ τῆς Μάνης μας, μεγάλε πατριῶτα,
Καὶ τῆς Ἑλλάδος εὐτολμε, γενναῖε στρατιῶτα,
Δὲν χάνεις τὴν ἀξίαν σου καὶ τὸν ἡρωισμόν σου
Διὰ τὸν ἄμαχον αὐτὸν κατ' οἶκον θάνατόν σου.
Βεβαίως δὲν σὲ ἔφερον ἐφ' ὀπλων θεθειμένον
Ὀπλιῖται φιλοπόλεμοι αἰματτοκυλισμένον.

Ἄλλ' ὅμως σὲ συνώδευσεν ἡ Δόξα εἰς τὸ μνήμα,
Καὶ ἔδωσε μ' ἀόρατον, ἀλλ' ἄρρηκτόν τι νῆμα
Τ' ἀρχαϊκόν σου ὄνομα μ' ἐκεῖνα τοῦ ἀγῶνος.
Ἄς παύσῃ οὖν ἡ λύπη μας, ἄς εὐνασθῇ ὁ πόνος,
Καὶ ἄς γονυπετήσωμεν πρὸ τοῦ σεπτοῦ νεκροῦ
[σου,

Οἱ μιμηταὶ γενόμενοι τοῦ πατριωτισμοῦ σου.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆ 9 Μαρτίου 1887.

Α. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ τυφλός.

Τυφλὸς δὲν βλέπω ποῦ πατῶ! τὸ πόδι μου ποῦ
[βάζω!

τυφλὸς ζητιάνος περπατῶ
καὶ τὸ ψωμάκι σας ζητῶ
ἐνῶ πικροστενάζω.

Αχ! τῶν ἄματιων εἶν' ὁ καῖμὸς μεγάλος! Λυ-
[πηθῆτε!

δόστε ψωμί σ' ἓνα φτωχό!
αὐτὸ γυρεύω μοναχὸ
καὶ μὴ μοῦ τ' ἀρνηθῆτε.

Ἔχω παιδιὰ ὁ δύσμοιρος! παιδάκια ποῦ πετ-
[νοῦνε!

καὶ μὲ γυρεύουνε ψωμί
κ' εἶν' ἡ γυναῖκά μου γλωμῆ
... τὰ πόδια της λιγοῦνε...

Πεινοῦν αὐτοί, πεινῶ κ' ἐγὼ . . . κρυώνουν καὶ
[κρυώνω

χωρὶς ψωμιά χωρὶς φωλιά
— τὰ δυστυχῆ μου τὰ παιδιὰ—
δὲν βλέπω καὶ θυμώνω...

Νάχης παιδιὰ καὶ νὰ πεινοῦν! . . . νάχης παιδιὰ
[καὶ ὅμως...

νὰ μὴν ἔμπορῆς κἄν νὰ τὰ ὄησ...
ἄχ! τέτοιος εἶν' αὐτὸς τῆς γῆς
ποῦ κατοικοῦμε νόμος;

Ἄργο ψωμί σ' ἓναν τυφλό! νὰ θρέψω τὰ παιδιὰ
[μου!

δρὸ κάρθουνα κ' ἓνα ψωμί
ἀνθρώποι! μὴν ἀρνησθε! μὴ!
στὸν κόσμον ἐδῶ χάμου!...

Ἐν Τραπεζοῦντι.

Γ. Κ. Κ.

Δύσις τοῦ 16ου αἰνίγματος.

Δίθος—πίθος—ψίθος.

Δύσις τοῦ 17ου αἰνίγματος.

Ψυ-χῆ.